

Številka 13.

Izdaje in ureduje SREČKO MAGOLIČ.

Leto III. 1888.

Cvetka v trnji.

V bodečem trnju belo cvetko glej,
Kakó krasnó blišči se ti in smeje!
Ne plaši trn bodeč jo, gostih vej,
S šopirjenjem ta svojim ne zatrè je!

Proslavlja tu spomladi zlate dan,
Spomladi zlate dan — dan oživenja,
Minul vsaj dolge zime jej je čas teman,
Zdaj dóbe veseli se prebujenja!

Ta cvetka v trnju — Ti si narod moj, —
Da-si sovrag še vedno Te zatira,
Nevstrašen mu nasproti biješ boj,
Naj tudi ti razvoj še bolj zavira!

Proslavljaš v trnji zdaj pomladni čas,
Veseli čas in praznik ustajenja,
Razstri si tisočletne ječe pas,
V pomlajeno pot stopil si življenja. — P.

Slučaj.

V gostilni sem za mizo sedel,
Po cesti kola so drdrala,
Na njih se ona je peljala —
A jaz za vse nič nisem vedel:

Smíjoč prijatelj sede k meni
Rekoč: Kar je naslednjic „Mojza“,
Najlepša res je tvoja Lojza — — —
Visoko jo prijatelj cení!

Andrejček.

„Mojzeski“ A. L.

Preveč si trdovratna, deva!
Srcé ti mrzlo, brez čutila je!
Čestokrat mi je tožil reva,
Da ga „Mojzeska“ zapustila je.

Deset — do dvajset pisemc piše —
Na vse — po ribje ti molčala si,
Do vaše ko prišel je hiše,
Kako pa ti se v pest smijala si.

Ko dajal je za litre vina,
Ta čas — po prstih ti hodila si
Tihotno kot lisičja strina — —
Da plačal dosti bi, molila si.

Na led — se enkrat osla spravi,
A v drugo — nauči modrosti se;
Ko solnce mu posije v glavi,
Vseh tvojih iznebi norosti se!

Od hiše šel je brez slovesa —
Do polne duše se zaklel je bil . . .
Odrešile ste me nebesa
Pogube večne . . . in vesel je bil. P.

Komedija zmešnjav.

Črtica iz življenja ameriškega; poljski spisal Henrik Sienkiewicz; prevel J. S—r.

(Konec.)

»Gaz bi naj bila njega žena!«
 »Jaz bi naj bil nje mož!«
 »Sila! Sila! Nikdar! Takoj ločitev! Jaz nečem!«

»Ne, tega jaz nečem!«

»Prej umreti! Sila! Ločitev, ločitev, ločitev! Kaj se godi!«

»Draga moja,« dejal je mirno šerif, »kaj tu poma krik? . . . Sodec poročuje, ali sodec ne razporočuje. Zakaj kričita? Sta li vidva milijonarja iz San Franciska, da bi se ločila? Ali ne vesta, kaj to stane? Aj! čemu tu kričati? Imam lepe čevljičke za otroke, v dober kup je prodam! Good bye!«

To rekši odšel je. Ljudje smejoč se razšli so se tudi; novozakonca ostala sta sama.

»To nama je vražji ta Francoz navlašče učinil,« vskliknila je gospica soproga, »ker sva Nemca!«

»Richtig,« odvrnil je Hans.

»Ali dajva se ločiti!«

»Jaz sem prvi! izpraskali ste mi gospica t iz srede!«

»Ne! jaz sem prva! vi ste vjeli mene v past!«

»Jaz gospice nečem.«

»Jaz vas ne trpim.«

Razšla sta se in prodajalnici zaprla. Ona sedela je sama razmišljaje ves dan, on pa tudi. Prišla je noč. Noč prinese mir. Nobeden izmed njiju pa ni mogel misliti na spanje. Vlegla sta se, toda zatisnila nesta očij. On si je mislil: »Tam spi moja žena.« Ona: »Tam spi moj mož!« In neka divna čustva rodila so se jima v srcih. Bila je to nenavist, bil je gnev združen z občutkom samote. Vrhu tega je gospod Hans mislil na svojo opico nad grocernijo. Kako bi jo tu imeti mogel, ko je to sedaj karikatura njega žene? In zazdelo se mu je, da je delal preveč grdo, ker si je dal naslikati to opico. Vender ta gospica Neumanova! Toda on nje ne obišče; ona je kriva, da mu je skopnel led; on jo je pa vjel o mesečini v past. Tu so mu znova prišle na misel one podobe, katere je videl pri blesku meseca. »No, kar je res, to je res; ona je krepko dekle (mislil si je). Ali ona me ne trpi in jaz nje ne.« To vam je položenje! Oh! Herr Gott! Oženil se je? In s kom? Z gospico Neumanovo! A ločitev toliko stane! vsa grocernija ne zadostuje!

»Jaz sem žena tega Dočmena,« pravila si je gospica Neumanova. »Jaz že nesem gospica več . . . to je, hotela sem reči: gospica sem, toda omožila sem se! S kom? S Kaschejem, ki me je vjel v past. Res je i to . . . da me je objel na pol in odnesel gor. A kako je močan! Tako me je objel na pol . . . Kaj je to? Šumoče li tu kaj?«

Šumota ni bilo nobenega, vender se je gospica Neumanova počela bati, dasi se popreje nikdar bala ni.

»Ko bi se pa on vender drznil sedaj . . . Bože!« Potem je pa dodala z glasom, v katerem je donelo nekaj čudnega, kakor melodija razočarana . . .

»Toda on se ne drzne. On . . .«

S tem je premagala ves strah. »To je vselej tako, če je ženska sama!« mislila si je dalje. »Ko bi tu bil kak mož, bilo bi brez opasnosti. Slišala sem ob ubojih v okolici (ob ubojih gospica Neumanova ni slišala). Prisegam, da me tu kedaj ubijo! Oh, ta Kasche! ta Kasche! zaprl mi je pot. Vender treba posvetovati se o ločitvi.«

Tako mislé premetavala se je brez sna po širokej ameriškej postelji in res se je čutila čisto osamelo. Nagloma se je stresla zopet. Sedaj je imel nje strah resničen povod. V tišini nočnej čulo se je razločno, da nekdo bije s kladivom.

»Jezus!« kriknila je gospica, »lomijo v mojo grocernijo!«

To rekši skočila je s postelje in tekla k oknu, toda, pogledavši skozi, vspokojila se je takoj. O mesečini videla se je lestva, a na njej okrogla bela postava Hansova, odbijajoča s kladivom žeblje, podpirajoče desko z opico.

Gospica Neumanova je tiho odprla okno.

»Vender jemlje opico s hiše, to je pošteno in lepo!« mislila si je.

In čutila je naglo, kot bi se jej kaj topilo krog srcá.

Hans izdril je polagoma žeblje. Plošča je pala žvenketaje na zemljo: sedaj je zlezal, odbil okvir, zvil v tul pločevino v žilastih rokah in počel odstavljati lestvo.

Gospica mu je sledila z očmi . . . Noč bila je tiha, topla . . .

»Gospod Hans,« šepnila je naglo deva.

»Ali ne spite, gospica?« odšepetal je baš tako tiho Hans.

»Ne! dober večer gospod!«

»Dober večer, gospica.«

»Kaj delate?«

»Snemam opico.«

»Hvala vam, gospod Hans.

Premolk.

»Gospod Hans!« zamrmrala je znova gospodična.

»Kaj je, gospica Lora?«

»Posvetovati se morava o ločitvi.«

»Prav, gospica Lora.«

»Jutri?«

»Jutri.«

Premolk, mesec se smeje, psi ne lajajo.

»Gospod Hans!«

»Kaj je, gospica Lora?«

»Ker je meni nujno treba, da se ločiva . . .«

Glas gospodičin donel je melanholično . . .

»I meni, gospica Lora.«

Glas Hansov bil je žalosten.

»Da bi se ne zavleklo . . .«

»Najbolje ne odlašati.«

»Čim preje se posvetujeva, tem bolje.«

»Tem bolje, gospica Lora.«

»Zato se morava takoj posvetovati . . .«

»Če dovolite, gospica . . .«

»Pridite torej k meni . . .«

»Oblečem se le.«

Ne treba ceremonij.«

Dveri spodej so se odprle, gospod Hans je izginil v tmuni, a kmalu bil je v tihej, toplej, snažnej sobici gospičinej. Gospica Lora imela je belo ponočno suknjico in bila radostno razburjena.

»Sluham, gospica,« dejal je Hans z jecljajočim mehkim glasom.

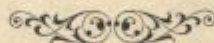
»Vidite gospod, jaz bi se kaj rada ločiti dala, ali . . . bojim se, da bi naju kdo z ulice ne zapazil.«

»Saj je temno v oknih . . .« rekel je Hans.

»Oh! res!« odvrnila je gospica.

Tedaj se je začelo posvetovanje o ločitvi, ki pa ne pristoji k povesti več.

Mir se je povrnil v Struck Oil city.

Perun noče.

Brez krajcarja ve žepu, in žeja me mori,
Popolnom suha mošnja, želodec se glasi,
Čim bolj pa premišljujem, kje naj denar dobim,
Tem bolj suši se grlo, tem hušji glad trpim!
A stradati ni zdravo, to Vam na znanje dam,
Kdor mi pa ne veruje, naj le poskusi sam!
In žejen biti, — muka najstrašnejša je to,
O tem, jaz upam, dvomil ne bode pač nikdo. —
Kaj naj storim, počnem zdaj, da rešim se gladu,
Kako ugasim žejo, ki mi ne da miru?
Brez vspeha premišljujem, — ni pota, sredstva ni, —
Kak čudež v naših časih se pa težko zgodi! —
In vendar, — kaj prijetno bilo bi in lepo,
Če bi kak Bog ponudil v pomoč svojo roko.
Zares, nikakor slaba ne bi ta stvar bila,
Božanstvu pa igrača nezatna in lahka! —
Perun, — če bi ti hotel, — saj nič Te ne velja,
Glej — lakota mori me, in žeja je strašna!
Perun, Perun, — saj vendar slovanski Ti si Bog,
In nekdanj so slavili na daleč Te okrog! —
Perun, ki v svojem vozu po nebu tje drdraš, —
Ki dež, nevihto delaš, — grmeti dobro znaš, —

In bliskati čarobno, zato Ti gre vsa čast,
Perun, Ti velik Bog si in mnogo 'maš oblast!
Perun, če bi hotel Ti, — glej, tamkaj gozd stoji, —
Smk — strelo vanj! — ves gozd že najlepši Ti gori!
Ve gozdu in krog gozda pa tice krog frčé, —
Golobje, šnefi, race se v ognju osmodé,
V njihovej lastnej masti jih plamen ta ocvrè,
Ocvrte, opečene redile bodo mè.
In poleg gozda — njiva! Perun, če bi hotel, —
Krompir bi tam se spekel, — da bi prikuho 'mè!
A ko bi se najedel in sit do dobra bil, —
Nekoliko bi potem se tudi rad napil. —
Perun, če bi hotel Ti, in volja Te bila,
Kaj kmalu ugašena bila bi žeja vsa!
Kaj lahko to bi storil, da lilo bi z neba, —
Kar hočeš, — vino, pivo, — naj Tvoja obvelja!
A jaz bi pil in srkal, kakor ubit bokal,
Ko bi se pa napil ga, bi znamenje Ti dal. —
Potem pa jenjaj, škoda pijače bi bilo,
Če bi kar recta via potekla ve zemljo.
Perun, zares, brez šale, napravi vso to stvar!
Glej, — meni bo koristno, a Tebi ne na kvar.

In nehvaležen nikdar Ti nebi jaz postal,
Razglasil bi ta čudež, ga v časopise dal, —
Slavilo in častilo Te vse bo na okrog,
V državni zbor še prideš, če da Ti zdravje Bog.
Torej, Perun, le pamet! Le pametno ravnaj,
Zdaj še je čas, in še Te ponižno prosim zdaj!
Slovanski Bog mogočni! li prosim te zaman?
Naj li gládú pogine in žeje sin Slovan!
Je to li solidarnost slovanskega rodu,
Da prvi Bog zapušča slovanskega sinu!
Perun, Perun, Perunče! Jaz prosim še enkrat,
Pomagaj, saj sem vendar slovanski Tvoj jaz brat!

Ti nočeš? Tudi dobro! Povrneno Ti bo!
Kesal se boš, veruj mi, nekaj še kaj bridko!
Ne vem, zaradi česa Te hvalijo potem,
Če nočeš ve potrebi pomagati ljudem.
Alj si tak zlobna duša, — znabiti pa ne znaš,
In vse, — kar se o Tebi pripoveduje, — laž!
Pomagal bom si tudi brez Tebe jaz lahko,
Kar tja podal se bom, kjer vun Bog moli roko,
In jel bom in popival, a kedar bodem sit,
Gostilničar pač moral bo dati mi kredit.
A ti Perun, za nos več ne bodeš vodil mè, — —
Koštrun Ti stari, skopi, jaz — zaničujem Tè.

F. Ložan & Co.

Svetovne posebnosti.

Pritlikovec Tom Ponce bil je tako majhen, da je moral skočiti kviško, ako si je hotel nataktniti naočnike; nasproti pa je bil orjak Murfi tako velik, da je moral vselej poklekniti, kadar je hotel poseči v hlačni žep.

V nekej bolnici je ležal nekoč mož, ki je trpel tako grozno mrzlico, da so mu zdravila poleg postelje zmrznila.

Leta 1836. bil je nek dan tako vroč, da so si smodke ob vodo prižigali.

V Ameriki živi zamorec tako črn, da moraš ob najjasnejšem dnevu prižgati uzigalko, ako ga hočeš videti.

Kaznovana radovednost.

Sodnik (zatožencu): »Vi ste bili zasačeni, ko ste temu gospodu robec iz žepa ukradli. Čemu ste to storili?«

Zatožence: »Iz same radovednosti. Videl sem na oglu robca vozle; ker vem, da si napravljajo ljudje vozle na robce, ako se hočejo česa domisliti, vzal sem ruto, da bi izvedel, kaj si hoče gospod v spominu ohraniti; a ko sem baš premišljal skrivnost, zagrabil me je birič ter me privedel tu sem.«

Sodnik: »Dobro toraj! Boste pa lahko tu pri nas nadalje premišljali to skrivnost.«

V vodi.

»Prosim, pogledjte, koliko je ura?«
»Obžalujem, da je nimam pri sebi.«

pusti me naprej!«

Straža: »Biki ne smejo v vas, ker je živinska kuga.«

Z ulice.

A.: »Ali si že čul, da bodo jutri zjutraj v Ljubljani nekega Turka obesili.«

B.: »Kaj pa je zakrivil?«

A.: »Ničesa. Visel bo samo zato, da bodo ljudje vedeli, da so ondi smodke na prodaj.«

Na straži.

Straža: »Stoj!«

Častnik: »Bik neumni,

Krasna ura.

»Glej, prijatelj, kako krasno uro sem si včeraj kupil.«

»Ali gre dobro?«

»Izvrstno! Jedno uro pokaže v petindvajsetih minutah.«

Materina skrb.

Mati lehkomišljenega sina, kateri je čestokrat prišel stoprav proti jutru domov, bila je vedno v skrbeh. Ko pride nekoč zopet pozno po noči domov, pokara ga skrbna mati:

»Oj, Janko! koliko noči ne zatisnem očesa v velikih skrbeh zaradi tebe, ker te ni domov!«

»Draga mati; saj ga tedaj tudi jaz ne zatisnem,« tolaži jo sin.

Vse jedno.

A.: »Daj mi uro sem!«

B.: (Da mu uro) »Ja, pa ura ne gre!«

A.: »Ni treba, da bi šla, saj jo lahko nesem.«

Opravičenje.

»Prav se ti godi, da si ves denar zaigral; to je kazen božja, ker greš namesto v cerkev, pa igrat v kavarno,« kara žena moža.

»Ne govori mi tako neumno! Ta, ki nas je obral, je bil tudi z nami v kavarni in ne v cerkvi.«

Potrpežljivost.

»Danes je pa vroče, prijatelj!«

»Čemu pa oblačiš površnjo suknjo, ako ti je vroče!«

»Ker bi sicer ljudje mislili, da jo imam v zastavljalnici.«

Času.

Jože: »Kdo je oni gospod, ki vodi gospodično Olgo pod pazduho?«

Tine: »Ta, — nje ženin, — blagajnik v menjalnici, zelo dobra možitev, izredno bogat.«

Jože: »Tako? koliko pa ima premoženja?«

Tine: »To se sedaj še ne ve, zavisno je od tega, koliko bo odnesel.«

Medsebojno nadzorstvo.

Pisar (skoz okno gledaje): »Tri ure gledam že zidarja nasproti, toda doslej še ni ničesar naredil. Radoveden sem, zakaj taki ljudje vsako soboto denar dobe?«

Zidar: »Oni šlibarček že tri dobre ure pogleduje po meni in ves čas ni prijel peresa. Rad bi vedel, zakaj takov lenuh plačo dobi?«

Giovanni Bombino Bombardemento.

Povest iz roparskega življenja.

Drugo poglavje.

(Dalje)

»Ali si ženska, ali samo angelj, ki me je prišel iz zračnih višav omamiti?«

»Ženska sem«, odvrne mu rajsko bitje. »Hči sem grofa Lodovico Botta; Rosaura mi je ime in v samostanu sem vzgojena, v sedemnajstem letu in oče moj me najostreje nadzoruje. To je vse, kar ti vem povedati, dobri, ljubeznjivi mož.«

Giovanni je pal na kolena, radosti solze rosil, večno ljubezen prisegal in ves svet razven Rosauro pozabil. Rad bi jo vroče poljubil na krasne ustnice, da ni bila hiša zaprta, a balkon tako visok.

Rajsko dekle razumelo je mladenča. S pomenljivim smehljajem zapustilo je balkon ter se v nekaj trenutkih vrnilo z vrvjo, po kateri je Giovanni splezal na balkon. Z rajskimi čuti oklenila sta se okoli vratu, tedaj pa se je skrila luna za temne oblake ter prepustila dvoje srečnih src temnej noči.

Tretje poglavje.

Zveza večne ljubezni bila je storjena; toda v ozadju zbirajo se jima pogubonosni oblaki. Ponosni grof zapazil je spremembo na lici svoje hčere. Deklica sicer zamolči očetu sladko skrivnost, toda oče kmalu zasači Rosauro na balkonu v objetju mladenčevem.

„Kaj hočeš tu, mladenič?“ vpraša srditi grof.

„Ljubim tvojo hčer“, odgovori mu resnicoljubni mladenič.

„Ali si plemenite krvi?“ vpraša dalje grof s presunljivim pogledom.

„Ne“, odgovori Giovanni pogumno.

„Tako, in ti nesramni plebejec drzneš se dvigniti oči k mojej hčeri?“ S temi besedami ukaže hlapcem izgnati srečnega mladenča iz svoje hiše.

Ko je bil mladenič zopet pod prostim nebom, razširile so se mu prsi, izmed zob pa se mu je usipala na vilo prisega maščevanja.

Četrto poglavje.

Giovanni postal je roparski glavar. Nesrečna ljubezen pokončala mu je sočutje do bližnjih. Noč in dan prežal je s svojim tovarišem Alonzo, kateri je že nekoliko let opravljal svoj posel, na potujoče tujce. Odvzemal jim je dragocenosti, ako se je kdo branil, rado-

voljno mu vse izročiti, kar je zahteval, ugasnil mu je luč življenja. Vender pa si je pridržal le polovico plena, ostalo pa je porabil vedno v dobrodelne namene. Giovanni bil je kmalu strah vsem potujočim bogatinom, a ubožčki so ga spoštovali in ljubili. Čestokrat ga je skušala dobiti pravica v pest, toda vselej zaman, kajti prikrivalo in varovalo ga je nedostopno skalovje in goščava očem preganjalcev, le danes, ko je čul od tovariša Alonza novost, da se bode njegova ljubljena Rosaura poročila s plemenitašem sorodnikom in da jo bode pot k poroki vodil skozi gozd, prežal je na rōbu gozda tik male kapelice, kajti prisegel je, da hoče pokončati vse njene spremljevalce, Rosauro pa v naročaji odvesti v svoje skrivališče.

(Konec prih.)

Na Triglavu.

Kaj sediš tak' tužno na skalovji
Črni orel in maješ z glavó,
Kaj plaše se tice po lesovji,
Srna tam na skali zrè plahó?

Tujec drzni je prišel v te kraje,
Tujec tu v domovji vas plaší;
Tu postavlja kočé in postaje,
Nemca glas po górah zdaj doní.

Kje si, kličem, sivi Triglav stari,
Čuješ li te čudne glase ali ne?
Kaj usoda naša ni ti mari,
Veš li, da naš rod pogublja se?

Vstani, Triglav, stresi svojo glavo,
Zdaj še ni prepozno, še je čas,
Zvrni drzne tujce v mrzlo Savo,
Reši tújega nasilstva nas! —

Ne — le miren bodi, da odlóci
Nam usoda slave dan,
Dan svobóde enkrat nam napóci,
Oj! Triglav, kakó bo ta krasán!

Brat se z brátom bo prijázno družil,
Znal sovráštva tédaj več ne bo;
Jugu bode daljni sever služil,
Tédaj rod naš hválil bo nebó!

Lojze Zagorski.

Dober odgovor.

Nek mož nese prav majhno butaro stelje na rami. Mlada pastarica, ki je ob poti živino pasla, se mu zamseje in pravi:

»Mož, pa ste močni, ker tako butaro nesete!«

Ta ji pa odgovori: »O, jaz še celo hišo nesem, če mi jo ti naložiš.«

Pazljivost.

Gospodar pošlje svojega hlapca v gozd drva sekati. Dá mu dobro novo sekiro in pravi:

»Pazi skrbno na sekiro, da se ti ne ubije.«

Ko pride čez nekaj časa gospodar pogledat, kako hlapec dela, najde ga v senci pod drevesom poleg sekire ležati.

»Kaj pa je to,« zavpije srdit gospodar, »zakaj tu ležiš, in nič ne delaš!«

»I saj ste mi sami rekli,« pravi prebrisani hlapec, »da moram na sekiro paziti, da se mi ne ubije.«

Ženitev pod klobukom.

Reven hlapec se oženi. Povabi pa na gostijo vse odličnejše može, župnika, župana itd.

Ko se po poroki snidejo v odmenjeni gostilni, sedeta ženin in nevesta na klop pri peči.

»Oho,« pravijo svatje, »to pa ne gre, da bi vidva pri peči sedela; sem k mizi pojdita!«

Ženin pa pravi: »Ja, midva ne smeva iti k mizi, ker nimava nič, s čimur bi plačala; če nama tako hočete kaj dati, kajti plačali boste le vi!«

Jutri bo pa drugače.

Nek lovec gre s psom mimo hiše, na čegar pragu je sedela velika mačka. Pes se zažene proti njej, a mačka ga hudo opraska po glavi, da jo pes cvile pobere. Vse to je gledal tudi gospodar z okna. Lovec mu pravi:

»Jutri bo pa drugače!«

Drugi dan privede pa lovec večjega in hujšega psa s seboj. Mačka sedi ravno tam, kakor prejšnji dan. Ta pes se še ljuteje zažene v mačko. Toda mačka mu skoči za vrat ter ga tako obdeluje in grize, da pes ves divji skoči skozi neko luknjo v plotu, in se je tako oprusti.

»Saj je res danes drugače,« oglasi se gospodar pri oknu, »včeraj je onega psa samo malo opraskala,

a danes je pa temu celo za vrat skočila!« Osramočen odide lovec.

Postrežljiv voznik.

Nekega moža s težkim košem doteče voznik, in mu reče na voz sestiti. Mož z veseljem sprejme ponudbo.

Ko se voznik čez nekaj časa ozre, zapazi, da mož še zmiraj koš na ramenih drži. Zato mu reče, da naj koš od sebe dene. Mož vesel dene koš stran in pravi:

»Ali bodete tudi koš peljali? I pa stokrat Bog vam plači!«

Oporekanje.

Nek neveren modrijan pripoveduje o priliki, da čem višji je solnce, tem bolj greje.

»Vidiš ga, kako se laže,« pravi eden poslušalcev potihoma, »kako te bo pekel ogenj, ako sta oba ti in ogenj na nasprotnih hribih. Pekel te bo le, ako stojiš ti prav blizo njega.«

Prevara.

Gospod, ki je imel velik vrt, ukaže svojemu strežaju, da bi se o njegovi poštenosti prepričal, da sme od vseh dreves v vrtu jesti sadje, samo od jednega ne.

Bil je pa ta strežaj ves raztresen, in je kmalo vsako reč pozabil. Tako ga zaloti večkrat gospod pri prepovedanem drevesu, in ga dobro okrega.

»Ne boš me več,« si misli strežaj, in kaj naredi? Nabere neko jutro hrušek, jih dene v svoj klobuk, in se pokrije z njim. Potem opravlja delo naprej. Kmalo na to pa pride gospod sam na vrt, in strežaj mu voši dobro jutro, in se pri tem tudi odkrije. Pa o joj! hruške se vsujejo po njem in okoli njega, na velik strah ubozega strežaja, na katerega je začela zdaj padati ploha iz ust jeznega gospoda.

Roka črkostavca — popotnik.

Roka črkostavca je — priden popotnik, kateri sicer ostane na jednom in istem mestu, vendar pa, ako pomislimo, da priden stavec postavi petnajst tisoč črk na dan, in pri tem njegova roka stori povprek dva čevlja pota, popotuje na dan trideset tisoč čevljev, ali jedno in jedno četrtilje, v jednom poselskem letu toraj tristopetinsedemdeset milj.

Dobra obrt.

Trgovec toži svojemu znancu, ki ga že več let ni videl, kako slabo trguje, in da so menda po vsem svetu vse obrti in trgovine opešale.

„Ni res!“ odvrne mu znanec. „Pri nas imamo toliko posla, da moramo od dne do dne množiti osobje.“

»Ni mogoče! Kje pa vendar zdaj poslušate?«

»V posojilnici!«

Nasledki nove zisteme.

Vojaku, ki je bil povišan za desetnika pravi

Stotnik: »Znaš čitati?«

Vojak: »Na ukaz, gospod stotnik.«

Stotnik: »Znaš pisati?«

Vojak: »Na ukaz, gospod stotnik.«

Stotnik: »Znaš tudi računati?«

Vojak: »Na ukaz, gospod stotnik.«

Stotnik: »S čim pa si se pečal v civilnem življenji?«

Vojak: »Doktor filozofije sem in privatni docent na vseučilišči.«

Nekaj za naravoslovce.

Namišljeni naravoslovec pripoveduje svojemu prijatelju:

„Glej, povsod govore in pišejo, da so žabe izvrstne skakalke; a ko sem šel zadnjič mimo male luže, čepelo je v travi več žab; začuvši moje korake, hotele so se mi umakniti ter poskakati na ono stran luže; toda glej: nijedna ni poskočila čez, temveč so pocepale v lužo ter potonile.«

Nova vaga.

Kuharica (v prodajalnici): »Dobro jutro, prosim dva funta kave.«

Prodajalec: »Kilo se mora reči, draga moja.«

Kuharica: »Tako, zakaj pa se mora reči sedaj kilo in ne več kava?«

Nepopoljšljiv tat.

Nekega tatu, ki je uro ukradl, vpraša sodnik, pokazavši mu ukradeno uro:

»Poznate to uro?«

»Ne,« odgovori tat.

Sodnik (pazniku): »Peljite ga nazaj v ječo, do jutri se bode že premislil ter se udal.«

(Naslednji dan.)

Sodnik: »Poznate to uro?«

Tat: »Da poznam.«

Sodnik: »Tako; saj sem vedel, da se bode te premislili in udali.«

Tat: »Kaj bi je ne poznal, saj ste mi jo včeraj pokazali.«

Glavni dobitek.

„Kako bi se ti izrazil, namreč kaj si dobil, ko bi kako prav gorko dobil po glavi?«

»Rekel bi, da sem dobil glavni dobitek.«

Rešitev skakalnice v 12. števil. „Rogača“.

Priobčil Cvetnič.

„Lepo mi slavček žvrgoli,

Ko v nočl pesmico drobi.

Al' jih veselja, al' bridkosti

Nikdo še tega zvedel ni!

Izvrstno vince mi diši,

Ko pijem ga čez polnoči.

Al' ga veselja, al' bridkosti

Nikdo še tega zvedel ni!

Zložil Dragotin Česnik.“

P. n. gosp. M. Č. v H.: Smešna dogodbica je v tej obliki popolnoma brez efekta, zato je ne moremo rabiti. Pesmi nam tudi ne ugajajo, pač pa so nam dovtipi dobro došli. Zdravstvujte! —

Mato: Vaša želja naj se izpolni; dosedaj še nismo ničesa prejeli! Za poslano srčna hvala!

F. Ložan & Comp.: Popolnoma tako, kakor smo prejeli, ni nam bilo mogoče priobčiti. Oprostite! Zdravi!